

РЕШЕНИЕ

№ 2952

гр. София, 15.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 49 състав,
в публично заседание на 03.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Йорданова

при участието на секретаря Наталия Дринова, като разгледа дело номер **13388** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.
Образувано е по жалба на В. К. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.2, ап.3, със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх.Б, срещу Решение № 2153-21-332 от 05.11.2019г. на Директора на ТП С. – град на НОИ, с което е оставено без уважение жалба с вх. № 1012-21-1731 от 30.09.2019г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/65 от 27.08.2019г. на Ръководител „ПО“ в ТП-НОИ –С. – град, с което е разпореден отказ да бъде възстановена социалната пенсия за инвалидност на жалбоподателя, прекратена на основание чл.96, ал.1, т.4 от КСО, вр. с §7, ал.1 от ПЗР на ЗХУ, считано от 01.01.2019 г.

В жалбата и в съдебно заседание жалбоподателя, чрез процесуалния си представител, излага съображения за незаконосъобразност на процесното решение, тъй като решаващият орган не се е произнесъл по искането за спиране на наследствената пенсия. Излага съображения, че в мотивите на обжалваното решение, административният орган е допуснал разширително тълкуване на чл.101, ал.1, т.4а от КСО, като е приел, че същата съдържа „Правната регламентация на социалната пенсия за инвалидност като втора“, пенсия, респ. наследствената пенсия е основна. Твърди, че не е правно ирелевантен фактът, че получава наследствена пенсия вместо социална, тъй като това рефлектира върху правото да получава финансова подкрепа от АСП на стойност 198 лева вместо определените 87 лева. Моли съда да отмени решението като незаконосъобразно и да се произнесе по съществуващото на спора, като

постанови съдебен акт, с който да се възстанови личната социална пенсия за инвалидност, тъй като тя е по благоприятната по размер и предхожда тази, което е отпусната като наследствена пенсия. Претендира разноси по делото.

Ответникът по делото – Директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез процесуалния си представител в съдебно заседание и в писмени бележки оспорва жалбата и поддържа тезата, че оспорения административен акт е законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд – София -град, Трето отделение, 49 състав, като разгледа приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От административната преписка се установява, че със Заявление № 2177-21-27 от 08.02.2019г. В. К. С. е поискал във връзка със законодателните промени да му бъде определена социална пенсия за инвалидност. В тази връзка, с писмо от ТП на НОИ С. – град жалбоподателят е уведомен, че от 01.01.2019г. на лицата, които получават социална пенсия за инвалидност от НОИ като втора пенсия, такава няма да бъде изплащана, тъй като тези пенсии са служебно прекратени.

С Молба № 1023-21-721 от 12.03.2019г. В. К. С. е поискал да му бъде прекратена /спряна/ наследствената му пенсия и да му бъде отпусната социална пенсия за инвалидност. В отговор с писмо от ТП на НОИ С. – град, лицето отново е уведомено за законодателните промени, касаещи искането му и за финансовата месечна подкрепа по ЗХУ, изплащана от Агенцията за социални помощи.

По Жалба № 1012-21-1187 от 18.07.2019г. на В. К. С. е постановено обжалваното Разпореждане № [ЕГН]/65 от 27.08.2019г., с което е разпореден отказ да бъде възстановена социалната пенсия за инвалидност на жалбоподателя.

Срещу разпореждането В. С. е депозирала жалба с вх. № 1012-21-1731/30.09.2019г. до Директора на ТП-НОИ – С. – град. С оспореното решение № 2153-21-332/05.11.2019г. на Директора на ТП-НОИ – С. - град, жалбата е оставена без уважение, като неоснователна.

В хода на производството пред настоящата съдебна инстанция са представени от ответника писмени доказателства за компетентността на органа издал, оспорения акт, както и компетентността на органа, издал разпорежданията.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Решението е връчено на жалбоподателя на 08.11.2019г., видно от представената разписка за доставяне /л. 67 от делото/, а жалбата е подадена до АССГ чрез административният орган на 22.11.2019г., поради което съдът намира, че същата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежната страна при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Оспореното Решение № 2153-21-332 от 05.11.2019г. на директора на ТП на НОИ – [населено място] е издадено от компетентен орган чл.117, ал.1 от КСО, в рамките на неговата компетентност, видно от представените доказателства за компетентност на органите издали решението и разпореждането / л. 76- 79 от делото/, и в предвидената от закона форма – чл.117, ал.3 от КСО, при спазване на процесуалните правила при неговото издаване, поради което същото не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Съдът намира, че при издаване на оспорваното решение не са допуснати съществени процесуални нарушения от административния орган. Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта.

С оспореното решение на директора на ТП на НОИ С. град е отхвърлена жалбата на В. К. С. срещу Разпореждане № [ЕГН]/65 от 27.08.2019г. на Ръководител „ПО“ в ТП-НОИ –С., с което е отказано възстановяване на социалната пенсия за инвалидност. Съгласно чл.90, ал.1 от КСО (чл.90а от КСО ДВ, бр. 99 от 2012 г., в сила от 01.01.2013г.) право на социална пенсия за инвалидност имат лицата, навършили 16-годишна възраст, с трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане повече от 71 на сто. Съгласно чл.101, ал.1, т.4а от КСО не могат да се получават едновременно социална пенсия за старост, социална пенсия за инвалидност и персонална пенсия с друг вид пенсия, включително пенсия, отпусната в друга държава.

С изменението на чл.101, ал.1, т.4а от КСО, в сила от 01.01.2016 г., е установена забрана за едновременното получаване на социална пенсия за инвалидност с друг вид пенсия, като единственото изключение е по отношение на отпуснатите и изплащани до тази дата социални пенсии за инвалидност, предвид нормата на §22т от ПЗР на КСО. Съгласно посочения параграф социалните пенсии за инвалидност, отпуснати с начална дата до 31.12.2014 г., и изплащани на основание заличеното изречение второ на чл.101, ал.3а, какъвто е на стоящия случай продължават да се получават в определения им към тази дата размер до изтичане на срока, за който са отпуснати. Съобразно правилото на чл.96, ал.1, т.4 от КСО пенсията се прекратява, когато отпадне основанието за получаването ѝ. В настоящия случай от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че жалбоподателят е получавал социална пенсия за инвалидност на основание § 22т от ПЗР на КСО, а не на основание срока за който е отпусната.

По силата на § 7, ал.1 от ПЗР на ЗХУ от 1 януари 2019 г. социалните пенсии за инвалидност, изплащани съгласно §22т от ПЗР на КСО, се прекратяват служебно от Националния осигурителен институт на основание чл.96, ал.1, т.4 от КСО и на лицата, които са получавали тези пенсии, от 1 януари 2019 г. Агенцията за социално подпомагане изплаща сума в размера на месечната финансова подкрепа по чл.70, като индивидуална оценка на потребностите по чл.20 не се изготвя.

Т. е от изложеното следва изводът, че с оглед императивната норма на § 7, ал.1 от ПЗР на ЗХУ, административния орган, работещ в условията на обвързана компетентност няма право на преценка дали следва да прекрати отпуснатите по §22т от ПЗР на КСО социални пенсии за инвалидност или не. Правилно е възприето от страна на административния орган, че с приетият нов параграф § 7, ал.1 от ПЗР на ЗХУ от законодателя, в сила от 01.01.2019 г. не са ограничени правата на лицата за получаване на предвидената пенсия, в това число и на жалбоподателя, тъй като е предоставено право на пълнолетните лица с трайни увреждания, получаващи досега социална пенсия за инвалидност да получават нов вид финансова помощ, не по силата на КСО, а по силата на ЗХУ.

Ето защо настоящия съдебен състав намира, че пенсионният орган е приложил правилно материалният закон, тъй като е прекратил социалната пенсия за инвалидност, считано от 01.01.2019 г.

Както се посочи по-горе, касае се за акт на обвързана компетентност, при постановяването на който административният орган не разполага с право на избор и

при наличие на предвидените в закона предпоставки е длъжен да прекрати пенсията, без да има възможност за преценка относно справедливостта на действащите правни норми.

Поради изложеното, оспорването по жалбата срещу Решение № 2153-21-332 от 05.11.2019г. на директора на ТП на НОИ – [населено място] е неоснователно. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК за незаконосъобразност на оспорения административен акт. Жалбата на В. К. С., следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора, разноски се дължат на ответника в съответствие с чл.143 ал.4 от АПК, във връзка с чл.78 ал.8 от ГПК и чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в размер на 100.00 лв за юрисконсултско възнаграждение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд –София - град, Трето отделение, 49 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. К. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.2, ап.3, срещу Решение № 2153-21-332 от 05.11.2019г. на Директора на ТП С. – град на НОИ, с което е оставено без уважение жалба с вх. № 1012-21-1731 от 30.09.2019г. срещу Разпореждане № [ЕГН]/65 от 27.08.2019г. на Ръководител „ПО“ в ТП-НОИ –С. – град, с което е разпореден отказ да бъде възстановена социалната пенсия за инвалидност на жалбоподателя, прекратена на основание чл.96, ал.1, т.4 от КСО, вр. с §7, ал.1 от ПЗР на ЗХУ, считано от 01.01.2019 г.

ОСЪЖДА В. К. С., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ет.2, ап.3, да заплати по сметката на ТП на НОИ – [населено място], сумата в размер на 100.00 лв. /сто лева/,представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14 /четиринадесет/ дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му.

СЪДИЯ: